

مسیرهای گردشگری و پرسه زنی به نام مادی

یک برنامه اصفهان گردی با محوریت مادی‌ها تعریف کنید و بعد از مدتی ببینید شهر را چقدر بهتر می‌شناسید و چقدر برایتان متفاوت و جذاب‌تر شده است. هنوز حاشیه‌های برخی از مادی‌ها، سبز هستند و می‌توانند محل مناسبی برای یک گردش و تفریح خانوادگی نیز قرار بگیرند. سعی می‌کنیم طبق یک برنامه منظم در اصفهان گردی بیشتر و بهتر سراغ مادی‌ها برویم. برای مثال روز چهارشنبه پس از باران در خیابان باهنر و نزدیک میدان قدس به حاشیه زیبای مادی که رسیدم. ایستادم. این حاشیه عادی برای

ضرورت ورود استاندارد به موضوع رفع تصرف‌ها در بازار تاریخی اصفهان

اصفهان ضمن اشاره به آزادسازی پیرنشین‌های چارسوق ضرابخانه در بازار تاریخی قیصریه اصفهان که مدت هفتاد سال در تصرف بود بیان کرد: پیرنشین‌های دیگری در این بازار تحت تصرف است و حتی ورودی سراها و سکوهای متعددی در تصرف بیش از هشتادساله متصرفین قرار دارد که موضوع رفع این تصرف‌ها باید به مطالبه عمومی تبدیل شود؛ ضمن اینکه به دلیل دخیل بودن انتفاع و مسائل معیشتی متصرفین، پیگیری این مسئله باید از سوی نهاد بالادستی انجام شود.

عسکری در پاسخ به اینکه آیا امکان رفع تصرف پیرنشین‌ها و یا سایر بخش‌های تصرف شده در بازار علی‌رغم داشتن سند امکان‌پذیر است یا خیر، توضیح داد: در قوانین با مالکیت، محترم شمرده شده است مگر اینکه نحوه تصرف و تملک بر آثار به‌صورت غیرقانونی باشد که این موضوع نیز فرایند حقوقی پیچیده‌ای دارد که بعضاً در وظایف ما قرار نمی‌گیرد. اگر سند مالکیتی وجود داشته باشد ما فقط به جنبه حفاظتی ورود کرده و ضوابط را به مالک اعلام می‌کنیم. او در ارتباط با نحوه اعلام ضوابط به مالک نیز تصریح کرد: هر اقدام مرمتی و تعمیر بر بازار باید با استعلام شهرداری از اداره کل میراث‌فرهنگی، گردشگری و صنایع‌دستی انجام شود و شهرداری موظف است در چارچوب ضوابط، پایان کار را بررسی کند. همچنین نیروهای یگان حفاظت این اداره کل در بازار رصد خواهند کرد و در صورت انجام عملی برخلاف ضوابط اعلام شده، گزارش آن به معاونت میراث‌فرهنگی ارسال می‌شود و پس از اعلام شکایت آن معاونت، پیگیری قضایی از طریق واحد حقوقی صورت می‌گیرد. عسکری بر مطرح‌شدن موضوعات مرتبط با میراث‌فرهنگی اصفهان به مطالبه جدی عمومی به‌ویژه با حضور استاندار جدید اصفهان تأکید کرد و گفت: در موضوعات مختلف میراث‌فرهنگی به‌خصوص در مشترکات عمومی آبیه یا زیرساخت‌هایی که جنبه عمومی دارند مثل بازار و پل‌های تاریخی و مانند آن‌ها باید خیلی کلی‌تر نگاه شود، به‌ویژه اینکه در این موارد همیشه اختلافاتی وجود داشته و برخی نهادهای سازمان‌ها از وظیفه خود سرباز می‌زنند. ازاین‌رو چنین مواردی باید با طرح در چارچوب استانداری و ضمن ردنظر گرفتن مصالح شهر و جامعه و آثار تاریخی با تصمیم‌گیری‌های بهتری همراه شود. نماینده حقوقی اداره کل میراث‌فرهنگی، گردشگری و صنایع‌دستی استان اصفهان در قسمت دیگری از صحبت‌های

صادرات راه توسعه صنایع دستی

ایران هستند. ایرانی که وطن ما و جاثمان به آن وابسته است. قلم‌پناه ادامه داد: از اینکه زن‌ها و مردهای سرزمین این چنین خلق هنر می‌کنند بی‌نهایت خرسند شدم. ایپلوم هنرهای قدیم ایران را که مظهر فرهنگ ملی ما هستند را گسترش دهیم و در عرصه بین‌الملل دست‌آیه‌های فرهنگی و هنری را به جهان‌بان عرضه و معرفی کنیم. قائم پناه ابراز آمیوداری کرد که با بهبود روابط و گسترش ارتباطات فرهنگی و اقتصادی

نشانی: اصفهان، میدان آزادی، خیابان دانشگاه
نرسیده به حکیم نظامی، کوچه شهید روحانی، شماره ۵
تلفن: ۰۳۱-۳۶۲۹۳۷۵۰، (۰۵ خط) فاکس: ۰۳۱-۳۶۲۹۳۹۲
لیتوگرافی و چاپ: شاخه سبز توزیع: رویداد پارسی

وزن‌های قدیم؛

از صَدَرَم تا پَینار

در گذشته مقیاس مورداستفاده در نقاط مختلف حتی در یک کشور متفاوت بود. در شهرضا و مناطق اطراف از اصطلاحاتی استفاده می‌شده که برای جاهای دیگر نامأنوس است. این اصطلاحات را به ترتیب «من، نیم من، صَدَرَم، پنجا، بیس و پنج، ذَنار و پَینار» می‌گفتند.

به گزارش فارس، امروزه مقیاس قابل‌استفاده در کشورمان و سایر ملل گرم و کیلوگرم است که در همجای به‌صورت یکنواخت مورداستفاده قرار می‌گیرد.

اما در گذشته مقیاس مورداستفاده در نقاط مختلف حتی در یک کشور متفاوت بود و همه‌جا از یک وزن استفاده نمی‌کردند. در کشورمان ایران اوزان ریزدورشت «مَقْطال، سیر، من و خِرور» در همه‌جا رسمیت داشت؛ ولی در مقام سنجش یک اندازه نبودند. برای مثال وزن «من» در بعضی نقاط ۲ کیلو و در نقاطی دیگر ۶ کیلو بوده است. به من ۳ کیلو «من تبریز» و به من ۶ کیلو که در نقاط مرکزی متداول بود «من شاه» می‌گفتند.در ایران تا پایان دوره قاجار برای اندازه‌گیری طول و وزن مجموعه‌ای از مقیاس‌ها وجود داشت که دقیق نبودند و گاهی شهر به شهر نیز متفاوت بودند. مثلاً «مَن» اصفهان با «مَن» تبریز متفاوت بود. ایرانیان دوره قاجار برای تعیین طول از مقیاس‌های وجب، چارکه گز، فرسنگ استفاده می‌کردند و برای سنجش وزن مقیاس‌های مَقْطال، قیراط، نخود، گندم، ارزن، درهم، سیر، من، خرم، خِرور را به کار می‌بردند. معلوم است مشکلات زیاد بود و گاهی مرافعه هم پیش می‌آمد و حساب و کتاب اجناس و قیمت‌ها نیز دشوار بود و معامله با خارجی‌ها هم دردرس ساز می‌شد. برای دولت و بازرگانان.

۴ در شهرضا از اصطلاحاتی استفاده می‌شده که برای سایرین نامأنوس است

مصطفی جهانمردی، فعال فرهنگی در خصوص استفاده از وزن‌های قدیم در شهرضا می‌گوید: در شهرضا و مناطق اطراف از اصطلاحاتی استفاده می‌شده که برای جاهای دیگر نامأنوس است. وی گفت: این اصطلاحات را به ترتیب «من، نیم من، صَدَرَم، پنجا، بیس و پنج، ذَنار و پَینار» می‌گفتند. این کلمات و اصطلاحات برای نسل امروز ناآشناست و از نحوه کاربردش آگاهی ندارند. در صورتی که دانستن آن به جهت فراموشی‌نشدن آنها لازم است. جهانمردی ادامه داد: در شهرضا هر شش کیلو را یک من و نصف آن را که برابر یک من تیریز است من می‌گفتند.

به نصف از نیم من برابر ۱۵ کیلو را «مَن ذَرَم» می‌نامیدند و نصف از آن یعنی ۷۵۰ گرم را پَنجا و به نصف از پنجا، بیس و پنج می‌گفتند. این معلم بازنشسته ادامه می‌دهد که از این وزن‌ها برای خریدوفروش اجناسی مانند نان و گوشت و میوه حیوانات به کار استفاده می‌کردند، مثلاً موقع خرید می‌گفتند صَدَرَم (۳ کیلو) نان یا پنجا، بیس و پنج (۷۵۰+ ۲۷۵ گرم) گوشت بدهید. او تصریح می‌کند که اوزان به‌ازاین وزن‌ها کوچک‌تر بود و به نصف بیس و پنج ذَنار و نصف از ذَنار را پَی ناز می‌گفتند. جهانمردی می‌گوید: در شهرهای دیگر اصطلاح چارک متداول بود که برابر ۷۵۰ گرم و همان پَنجایی ضهرضای قدیم بود و به عبارتی ۱۰ سیر بود؛ بنابراین بیس و پنج برابر ۵ سیر و ذَنار۷/۵ سیر بود و پس از آن وزن پَینار بود که برای لویه‌جات و اجناس کم استفاده می‌شد.

۴ بعضی از کسبه قدیمی هنوز سنگ‌های این اوزان را داشته و از آن استفاده می‌کنند
این فعال فرهنگی می‌افزاید: برای توزین کالاهای سنگین و بزرگ از واحد خِرور استفاده می‌شد که این توزین به‌وسیله ترازوپی به نام قِیان انجام می‌شده است. هر خِرور یا خِریار یا به عبارتی باز بزرگ برابر با ۱۰۰ من تبریز یا ۳۰۰ کیلو بوده است.

او می‌گوید در کنار خِرور از واحد وزن دیگری استفاده می‌شده که هنوز هم در میان کشاورزان متداول است و به آن بار می‌گویند. هریک بار برابر با ۱۲۰ کیلو است، بنابراین هر دو و نیم بار یک خِرور بوده است. جهانمردی گفت: از واحد بار امروزه برای خریدوفروش انار در باغ‌های انار در شهرضا استفاده می‌شود. این معلم بازنشسته می‌گوید: کسبه جوان امروزه هیچ آشنایی با اوزان قدیم ندارند و از آن استفاده نمی‌کنند، ولی بعضی از کسبه قدیمی هنوز سنگ‌های این اوزان را داشته و کم‌وبیش از آن استفاده می‌کنند.

امتیاز در رتبه‌بندی روزنامه‌های سراسر کشور
شربک کیفی: ۸۲/۷ رتبه آگهی: ۱

آیین نامه اخلاق حرفه ای در لینک -درباره ما-
سایت اصفهان امروز منتشر شده است.
www.esfahanemrooz.ir

عضو تعاونی مطبوعات، انجمن مدیران رسانه

esfahanemrooz

esfahanemrooz

esfahanemrooz

کتاب تاریخ شفاهی صنایع دستی اصفهان منتشر شد

۴ صنایع دستی، روایتگر فرهنگ اجتماعی و هنری
سهیلا ترابی فارسانی، دانشیار گروه تاریخ دانشگاه آزاد نجف‌آباد نیز در این مراسم به جنبه‌های علمی و تاریخی این اثر پرداخت و گفت: در این کتاب ۱۵ هزاربرگ سند تاریخ شفاهی و روایت اسناد که صنایع‌دستی استان اصفهان به روایت اسناد که شامگاه شنبه در دفتر انتشارات سازمان فرهنگی و اجتماعی شهرداری اصفهان برگزار شد، تأکید ویژه‌ای بر نقش اسناد در پژوهش‌های تاریخ هنر و صنایع دستی شد. این کتاب به قلم سمیه بختیاری، پژوهشگر و نویسنده، توسط مرکز اصفهان‌شناسی و خانه ملل شهرداری اصفهان به‌عنوان منبعی ارزشمند برای پژوهشگران، هنرمندان و علاقمندان به تاریخ هنر صنایع‌دستی ارائه شده است.

۴ نگاهی به محتوا و مسیر تدوین کتاب
سمیه بختیاری در این مراسم ضمن توضیح فرایند تدوین کتاب گفت: این پروژه از سال ۱۳۹۶ آغاز شد و شامل دو جلد است؛ جلد اول به اسناد دوره قاجار و رضاشاه و جلد دوم به دوران محمدرضا شاه می‌پردازد. منابع این کتاب، عمدتاً از سازمان اسناد ملی و مجلس شورای اسلامی استخراج شده

و پرونده‌های متنوعی با بیش از ۶۰۰ صفحه اسناد بررسی شده‌اند. او افزود: فهرست‌نویسی این اسناد متفاوت از استانداردهای متداول است، زیرا بسیاری از اسناد با پرونده‌های غیرمرتبط همچون پرونده‌های شخصیت‌هایی مانند مهدوی پیوند داشت. در برخی موارد از یک پرونده ۸ تا ۷۰ سند استخراج شد. این کتاب به‌عنوان منبعی برای پژوهشگران تاریخ هنر، صنایع‌دستی و بازاریابی هنری بسیار مفید است. این پژوهشگر به اهمیت منابع دست‌اول اشاره کرد و گفت: این کتاب که به‌نوعی تاریخ شفاهی صنایع‌دستی اصفهان را نیز پوشش می‌دهد، ابزار ارزشمندی برای پژوهشگران است، هرچند دیر منتشر شد. اما حالا در بهترین زمان ممکن در اختیار جامعه علمی و هنری قرار دارد.

گردشگری جنگ

فرصتی برای حفظ هویت ملی

گفت: باگذشت زمان، می‌توان به مناطق جنگ‌زده به‌عنوان مکان تاریخی نیز نگاه کرد و حتی باتوجهبه وجود اقوام مختلف در جنگ، می‌توان گردشگری اقوام و ملی را نیز در نظر گرفت؛ این نوع گردشگری، مخاطبان خاص خود را دارد و بیشتر کسانی که روحیه ماجراجویانه دارند آن را انتخاب می‌کنند؛ از طرفی در این مناطق، معنویت زیادی وجود دارد و آداب رفتاری خاصی دارد که باید در ک شود. او تصریح کرد: دفاع مقدس جزئی از هویت و یادآور فداکاری‌های مردم ماست، همچون ویتنام از این نوع گردشگری بهره می‌برند. او افزود: هدف این نوع گردشگری، آشناکردن گردشگران با میراث معنوی باقی‌مانده از جنگ است و اگر رونق پیدا کند، برای جوامع محلی بسیار مؤثر خواهد بود. زیرا به اشتغال‌رایی، کاهش مهاجرت و پیشرفت زیرساخت‌های آن مناطق کمک می‌کند. کارشناس گردشگری جنگ ادامه داد: در ایران نیز می‌توان این نوع گردشگری را به هشت سال دفاع مقدس ارتباط داد که به مکان‌ها، رویدادها و یادمان‌هایی که مرتبط با جنگ است، می‌پردازد؛ این نوع گردشگری بیشتر در قالب سفرهای راهیان نور برگزار می‌شود. سمیری

کارشناس گردشگری جنگ گفت: دفاع مقدس جزئی از هویت و یادآور فداکاری‌های مردم ماست و بنابراین حفظ و پاسداشت این مکان‌ها و رویدادها، اهمیت زیادی دارد. نیمه سمیری در گفت‌وگو با ایمنای اظهار کرد: گردشگری جنگ، نوعی گردشگری است که با عنوان گردشگری سیاه مطرح می‌شود؛ این نوع گردشگری به گردشگری پس از جنگ جهانی دوم که به‌هدف رونق مناطق جنگ‌زده آغاز شد، برمی‌گردد. امروزه کشورهای بنابراین حفظ و پاسداشت این مکان‌ها و رویدادها اهمیت زیادی دارد؛ یکی از چالش‌های این حوزه، این موضوع است که چطور این مناطق باید شناخته شوند؛ ندانستن زیرساخت‌های کافی و حمل‌ونقل نیز از جمله این مشکلات است، اما آگاهی و آموزش در هر نوع گردشگری بیش از هر چیزی اهمیت دارد که یکی از نقاط ضعف ماست. کارشناس گردشگری جنگ ادامه داد: در کنار این موضوع، به یک برنامه منسجم و سند راهبردی در گردشگری جنگ نیاز داریم و اگر در توسعه پایدار، به بازسازی مناطق پرداخته شود، بسیاری از مسائل حل می‌شود.